

Γάμος, απιστία, έγκλημα

Το μεταθανάτιο μυθιστόρημα του Αντρέα Καμιλέρι «123ο χιλιόμετρο» περιστρέφεται γύρω από μια σύγχρονη ιστορία εκδίκησης

Του Φίλιππου Φιλίππου

↑ Ο Αντρέα Καμιλέρι (1925-2019), στα έργα του βάζει στοιχεία της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας

«Για να μάθουμε σήμερα ποια είναι η κοινωνικοπολιτική κατάσταση της Σουηδίας ή για να γνωρίσουμε τα προβλήματα της Ισπανίας, τα αστυνομικά μυθιστορήματα του Χένρικ Μάνκελ και του Μανουέλ Βάθκεθ Μονταλμπάν χρησιμεύουν περισσότερο από ένα υποτιθέμενο δοκίμιο που απευθύνεται σε ειδικούς». Τα λόγια του Αντρέα Καμιλέρι (1925-2019) προέρχονται από την παρέμβασή του στο συνέδριο «Συγγραφείς και κριτικοί σε αντιπαράθεση» που έγινε τον Μάρτιο του 2003 με τίτλο «Υπεράσπιση ενός χρώματος» και αποτελεί το επίμετρο στο μυθιστόρημά του *123ο χιλιόμετρο* (εκδ. Πατάκι). Πράγματι, ο Καμιλέρι, ένας από τους κυριότερους εκπροσώπους της σύγχρονης ευρωπαϊκής αστυνομικής λογοτεχνίας, αυτής που έχει αποκληθεί μεσογειακή, στα έργα του βάζει στοιχεία της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας της Ιταλίας, π.χ. τη μαφία.

Στο παρόν δεν υπάρχει μαφία, ωστόσο ο συγγραφέας μιλάει για τους επιχειρηματίες που κάνουν ψευδείς ισολογισμούς για να ξεγελάσουν την Εφορία, μεταφέρουν λαθραία κεφάλαια στο εξωτερικό και κατηγορούνται για ξέπλυμα μαύρου χρήματος. Το βασικό θέμα είναι ο γάμος, οι συζυγικές σχέσεις, η απιστία και η εκδίκηση των απατημένων συζύγων. Όλα ξεκινούν από καταγραφές ο' ένα κλειστό κινητό. Η Εστερ, μια παντρεμένη γυναίκα, τηλεφωνεί στον εραστή της, τον Τζούλιο, που βρίσκεται στο νοσοκομείο εξαιτίας ενός σοβαρού τροχαίου ατυχήματος. Της απαντά η Τζουντίτα, η σύζυγος του Τζούλιο, η οποία αγνοεί την ύπαρξή της. Μαθαίνουμε πως το τροχαίο είναι απόπειρα δολοφονίας. Έγκλημα, λοιπόν. Ποιος όμως έχει συμφέρον από τον θάνατο του Τζούλιο, ο οποίος έχει και άλλες ερωμένες; Στις έρευνες συμμετέχουν και αστυνομικοί - μερικοί είναι έντιμοι, άλλοι είναι κουρασμένοι δημόσιοι υπάλληλοι, όπως συμβαίνει σε όλα τα έργα του Καμιλέρι. Με μαεστρία, χωρίς φλυαρίες και τεχνάσματα διαφόρων ειδών, ο σικελός σκηνοθέτης του θεάτρου και της τηλεόρασης που άρχισε να γράφει αστυνομικά στα εξήντα του, κατορθώνοντας να γίνει δημοφιλής, εξακολουθεί να δίνει μαθήματα γραφής στους σημερινούς ομοτέχνους του, οι οποίοι στην πλειονότητά τους σαγηνεύονται από φλύαρους συγγραφείς. Και ύστερα από ποικίλες ανατροπές, έρχεται το απρόσμενο τέλος, όπως συμβαίνει στις καλές αστυνομικές ιστορίες.

Το μυθιστόρημα του Καμιλέρι δεν έχει

ANTREA KAMILERI
123ο χιλιόμετρο
Μετάφραση Φωτεινή Ζερβού.
Εκδόσεις Πατάκι, 2024,
σελ. 194, τιμή 8,80 ευρώ

κάποιον αφηγητή, η πλοκή εξελίσσεται χωρίς αφήγηση, είτε πρωτοπρόσωπη είτε τρίτοπρόσωπη. Όλα όσα συμβαίνουν καταγράφονται σε διαλόγους, γραπτά μηνύματα σε κινητά τηλέφωνα και δημοσιεύματα εφημερίδων. Ο αναγνώστης δεν δυσκολεύεται στην κατανόηση των συμβάντων, άλλωστε ο συγγραφέας αυτό το έχει επαναλάβει σε άλλα μυθιστορήματά του (π.χ., το *Αίτημα για πλήρωμα*), δείχνοντας τη λογοτεχνική του δεξιότητα. Το επίμετρο, τέλος, αποτελεί και περίληψη της ιστορίας της ιταλικής αστυνομικής λογοτεχνίας: όλα ξεκίνησαν το 1930, όταν μερικοί συγγραφείς που προέρχονταν από τον θεατρικό χώρο, και όχι από τον λογοτεχνικό, ασκολύθησαν με το είδος. Ωσπου, ύστερα από χρόνια λογοκρισίας και απαγορεύσεων, το ιταλικό αστυνομικό μυθιστόρημα αναγεννήθηκε το 1957 χάρη στον *Κάρλο Εμίλιο Γκάντα* και απογειώθηκε το 1961 με το εμβληματικό έργο *Η μέρα της κουκουβάγιας* του *Λεονάρντο Σάα*.

“ Ο σικελός σκηνοθέτης που άρχισε να γράφει στα εξήντα του, δίνει μαθήματα γραφής στους σημερινούς ομοτέχνους του